

EIJA MÖLSÄ

OHIKUITAVAA

RUNOJA

Linnut laulavat
ja maailma jatkuu
silti on aivan
äärimmäisen äänetöntä

sateet silti lankeavat
maahan, järviin
kaikki on kuten
oli eilenkin

kun sinua ei enää ole
jokin osa minustakin
vaikeni, hiljeni

Havahdun aamuisessa
jonossa jossa
olen vain yksi
kasvoton, nimetön

Otan kuitin
päivämäärä huutaa;
vain viikko

Jo, vasta,
ehkä jo siltikin
en ole varma miten
onko paljon, vähän

Aika kuluu
risritiitaisesti

aika on
poikki
halki
vinossa

Vanhoissa ystävissä
asuvat hetket,
menneet, tulevat

kaikki aikakaudet
turva ja vakaus,
kun kaikki muu muuttuu
mutta ystävyys
vain vahvistuu, lujittuu

Miten tyhjä onkaan
yksinäinen ystävä
ilman ystävää!

Kaiken taivattavat päivät
jotka siivilöivät
ja kuiluttavat minut,
sinut ja ikuisuuden

Sadonkorjuun aika
pimenevät yöt, päivät
ovat yhtä synkät
vaikka lämpö, kirkkaus
hehkuu vielä kaikkialla

Elokuu on pimeämpi
kuin marraskuu

Jäimme yhä jatkuvasti
eksymään, kaipaamaan

Työlästä olla valveilla
ajatukset ajavat
kiinni häntiään

On hiljaista
ja silti päässä huutavat
pienet suurisuut

Pohjantähti on paikoillaan
vaikka miten tuijottaisi

Se on,
se yhä aina on

Katselen koivunlehtiä
kuinka ne liikkuvat
kun tuuli niitä koskettaa
vaikkei sillä ole edes sormia

Outona ajatuksena ajattelen
että siinä ilmassa on
jotakin tuttua sinusta
joka saa kaiken jatkumaan
vaikkaet ole enää täällä
etkä sinä ole enää sinä

Enhän minäkään ole
aivan enää minä

Suru on meillä
pysähdyksiin hetkeksi
lamaantuvilla, jäätyvillä

”Ei enää ikinä” lause
satuttaa eniten

Ei pilkkua
ei kysymysmerkki
vain huutavin piste

Mietin usein elämäsi
en kuolemaasi sillä
se oli sinussa kaikista
tavallisinta ja kaikkihan
niin kerran tekevät

Elämäsi varjoissa ja valoissa,
etenkin varjoissa
niissä joiden syvimmissä
osissa vain harva käy
edes koskaan kääntymässä

kestää kunnes ymmärtää
ettei päiviä pidä laskea,
miettiä että olisi voinut,
vielä olisi ollut jäljellä

Jos olisi ollut
koska eihän
niin ollut

Aika katselee, vinoilee
pinoo meidät kaikki
limittäin, lomittain

napaten välistä
palan pois
eivätkä muut asetu
enää aivan paikoilleen
rikkinäiseen kuvaan

Jokainen pala taivasta
on aivan ainutlaatuisen
sininen sävyltään

Silmut puissa
jo maatuvat maahan
syksyn keltaiset lehdet

Kaiken pitää kasvaa
murentua, lahota, muuttua

Mikään elävä ei
kestä samassa muodossa

Ja alkaa alusta

Runot ovat syntyneet ystävydestä, menetyksestä ja surusta, kaipauksesta ja hetkien katoavaisuudesta, muistojen mittaamattomasta merkityksestä.

Ne ovat syntyneet niin aamuyön pitkinä hetkinä kuin maanantaiaamuina linja-autossa.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi